

Сосновий ліс, сніги і тиша,
Клюють калину снігурі.
І тень від тіні голубіша,
І синь, і сонце угорі.

Куди не глянь — ніде нікого,
Лише сторожа лісника,
І я у ній і, слава Богу,
Ніхто не кличе, не гука.

Вбираю зором сяйво неба,
Снігів сліпучі міражі.
І є у тім свята потреба,
Свята відрада для душі.

Її не хоче розуміти
Всеволодний зиск та інтерес,
Але й не може замінити
Навальний і стрімкий прогрес.

Щось первозданно-таємниче
Живе в свідомості людській.
Воно в луги й на ріки кличе:
Дивись, дивуйсь, благоговій!

І я цей ліс за друга маю,
За подарунок у житті
І самоти не відчуваю
З природою на самоті.